

Gabriele Amorth

MODLITBA RŮŽENCE

PÁTÉ RADOSTNÉ TAJEMSTVÍ JEŽÍŠ NALEZEN V CHRÁMĚ

Jeho rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dni a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě a jeho rodiče to nepozorovali. V domnění, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho.

Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho rodiče uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla:

„Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali!“

Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci.

Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci.

(Lk 2,41-51)

Zákon vybízel každého Izraelitu, který jen mohl, aby se třikrát do roka vydal do jeruzalémského chrámu: o svátcích paschy, letnic a stánků. Omluven byl ten, kdo bydlel od Jeruzaléma dál než jeden den cesty. Cesta z Nazareta do Jeruzaléma trvala čtyři až pět dnů. Maria s Josefem, třebaže se na ně tato povinnost nevztahovala, putovali každoročně do Jeruzaléma na velikonoce.

Lukáš vypráví o ztracení a nalezení Ježíše v chrámu ve světle celého Kristova tajemství, čteme v tom předzvěst jeho velikonočního údělu. Proto v této epizodě vidí jedinou důležitou událost Ježíšova skrytého života v Nazaretě.

V Jeruzalémě se Ježíš začíná oddělovat od svých rodičů. Vstupuje do chrámu veden poslušností k vyšší autoritě, jíž je pro něj nebeský Otec: ten bude nadále určovat celý jeho život. Ježíš jakoby v náznaku ukazuje, co bude obsahem jeho působení a kázání. Mnohokrát bude odvážně diskutovat s učiteli Zákona a farizeji; bude odsouzen a poslán

na smrt, ale zvítězí nad smrtí, třetího dne bude vzkříšen, z Jeruzaléma vystoupí na nebesa a vrátí se k Otcí.

Detaily provázející ztrátu dvanáctiletého Ježíše lze snadno vysvětlit ve světle tehdejších zvyklostí. Karavany židů, které proudily na velikonoce do Jeruzaléma, byly početné. Jak se přibližovaly ke svatému městu, tak se postupně rozrůstaly o další skupiny, které se k nim připojovaly. Při zpáteční cestě docházelo k opačnému jevu: karavana, jež odcházela z Jeruzaléma, byla velmi početná a přesouvala se po menších skupinách až do konce první etapy, kde bylo domluveno přenocování. Následně se stále víc ztenčovala o skupinky, jejichž cílem byla místa v půli cesty nebo které měly namířeno jinam. Nebylo snadné zjistit, zda někdo v karavaně chybí, dokud se nedorazilo na smluvené místo. Právě zde Maria s Josefem čekali na různé skupiny s nadějí, že mezi nimi bude i Ježíš.

To čekání muselo být pro Marii hrozné. Po dlouhém a namáhavém dnu, kdy už netoužila po ničem jiném než uvidět své dítě, přicházely další a další skupiny, ale syn s nimi nepřišel. Pak ta noc plná úzkosti: kde asi Ježíš je? A nazítří stejně klopotná cesta zpátky do Jeruzaléma, navíc s obavami, kde asi chlapec strávil noc. Další bezesná noc, plná otazníků. Až ráno třetího dne úleva, když spatří

Ježíše živého a zdravého s učiteli v chrámu, s nimiž brilantně diskutuje. Nelze v tom nevidět náznak pašijí: zmizení neboli smrt; tři dny bolestného čekání neboli setrvání v hrobě; výkřik radosti po nalezení Ježíše neboli vzkříšení. Když o tom Lukáš psal, jistě měl na mysli i tyto nápadné paralely.

Mesiášský význam dané epizody vyplývá z Mariiny otázky: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali!“

Zajímavé je, že když Lukáš uvádí slovo „s bolestí“, používá stejný výraz, jako když mluví o pekelných trestech. Pro rodiče to byly vskutku „pekelné“ hodiny. Maria se možná chtěla zeptat: „Měls pro to nějaký zvláštní důvod? Proč zrovna teď, když už jsi skoro dospělý (za dospělost se považoval věk třináct let)? A co my teď máme asi dělat?“ Kdoví kolik otázek se Marii vyrojilo v hlavě během tohoto potemnělého období.

Ježíšova odpověď představuje jeho vůbec první slova, o nichž se nám evangelia zmiňují, slova, která mají takovou hloubku, že v tu chvíli ani nemohla být pochopena: „Proč jste mě hledali?“ To není výčitka, ale jeho způsob vysvětlení. Je zde odkaz na budoucí kříž a vzkříšení, kdy se andělé zeptají žen u hrobu: „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“

A chlapec Ježíš pokračuje: „Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Jinými slovy: Copak nevíte, že když mi bylo čtyřicet dnů, obětovali jste mě cele Otci?

Zde je třeba podtrhnout tři věci:

1. „Musím být...“ Poslušnost Bohu je nevyhnutelná povinnost, která převyšuje poslušnost rodičům.

2. „... v tom, co je mého Otce.“ Záležitosti Boha a záležitosti rodičů tu stojí v protikladu.

3. „... mého Otce.“ To je odpověď na slova „tvůj otec a já jsme tě hledali“, jež pronesla Maria. Tato konfrontace nijak neponižuje a neumenšuje roli Josefa, jen připomíná, že Bůh má absolutní přednost.

Ještě dodejme, že radost z nalezení Ježíše po třech dnech je předzvěstí velikonoční radosti, až bude třetího dne vzkříšen. Utrpení způsobené Marii a Josefovi odkazuje na utrpení Marie, apoštolů a zbožných žen, jež bude vyvoláno Ježíšovým utrpením a smrtí. Zdá se mi, že Ježíšova odpověď, tak nabitá prorockými souvislostmi, se Marii vyjasní až po velikonočních událostech.

Ovšem v Ježíšově chování je ještě další poučení, které je třeba vyzdvihnout: v odpovědi na Boží volání by člověk neměl váhat. Pán k nám promlouvá mnoha způsoby: skrze naše vlohy, životní okolnosti,

skrze druhé lidi a jejich příklad. Volá též prostřednictvím mimořádných situací a tehdy očekává bezprostřední a rozhodnou odpověď. V evangeliu máme příklad bohatého mladíka, který odmítne Ježíšovo volání, a dá mu tím podnět ke znepokojivým úvahám o boháčích.

V evangeliích najdeme další významné příklady téhož. Člověku, který touží následovat Ježíše, ale nejdříve chce pohřbít svého otce, odpoví Ježíš odmítavě. Stejně tak odmítne toho, kdo ho chce následovat, ale nejprve se chce rozloučit s členy své rodiny. Podle mého mínění Ježíš předvídal, kolik mužů i žen zahodí své povolání kvůli přílišné závislosti na rodině, případně s ohledem na potřeby původní rodiny. Sebedarování Bohu by mělo být velkorysé, člověk se nemá obracet nazpět.

Dvanáctiletý Ježíš si uvědomoval, jakou svým rodičům způsobil bolest. Pochopil to ihned. Vrátil se s nimi do Nazareta a byl jim nadále naprosto poslušný po všechny roky, kdy žil v jejich blízkosti.

Tato událost v evangeliu končí poznámkou, že „Maria to vše uchovávala ve svém srdci“. Zdá se, že tato poznámka, která zazněla už po návštěvě pastýřů v betlémské jeskyni, nemá jen upozornit na Mariin vnitřní život, ale opět potvrdit, kdo asi později Lukášovi vyprávěl s takovou přesností o těchto událostech.

OBSAH

Úvod	5
Jak se modlit růženec.....	7
RADOSTNÁ TAJEMSTVÍ	9
Zvěstování Panně Marii.....	11
Maria navštěvuje svou příbuznou Alžbětu	15
Ježíšovo narození v Betlémě	20
Ježíš je představen v chrámu.....	25
Ježíš nalezen v chrámě.....	29
TAJEMSTVÍ SVĚTLA	35
Ježíš byl od Jana pokřtěn.....	37
Ježíš zjevuje svou moc na svatbě v Káně	40
Ježíš hlásá Boží království	45
Ježíšovo proměnění na hoře	52
Ježíš ustanovuje eucharistii.....	56
BOLESTNÁ TAJEMSTVÍ	63
Ježíš se modlí v Getsemanské zahradě	65

Ježíš je bičován.....	69
Ježíš je korunován trnám.....	71
Ježíš jde na Kalvárii.....	73
Ježíš umírá na kříži	76
SLAVNÁ TAJEMSTVÍ	81
Ježíš je vzkříšen z mrtvých.....	83
Ježíš vystupuje do nebe.....	87
Seslání Ducha svatého	90
Maria je vzata s tělem i duší do nebe.....	93
Korunování Panny Marie.....	97
DODATKY	101
Papežové, kteří měli v úctě svatý růženec.....	103
Stručné dějiny růžence	120